

**КРЪВТА
ВОДА
НЕ СТАВА**

Първа глава

Щяха да загазят. Беше съвсем сигурна.

Сигурна бе, че усеща погледа на родителите си, докато се спускаше непохватно по насипа. Сигурна бе, че докато тича през поляната, баща ѝ ще я извика. Сигурна бе и че ще чуе шумоленето от ципа на палатката и ще види как снопът светлина от челника се насочва към нея от другата страна на къмпинга, докато тя самата се мъчи да изкатери последните каменни стъпала до мястото, където водата и сушата се срещаха.

Само че не стана така. Вместо това тя си стоеше разтреперена на брега на езерото, заслушана в тихото плискане на вълните и в учестеното думтене на собственото си сърце.

Нейтън се намираше на крачка-две пред нея, облята в лунна светлина, докато подскачаше на един крак в опит да си събуе обувката.

– Нали няма да го направим наистина? – попита Лоли. Намираха се на стотина метра от къмпинга, скрити от поглед, но страхът да не ги хванат превърна въпроса ѝ в прошеннат кикот.

Познаваше Нейтън само от ген и половина, но той бързо превърна досадната семейна почивка в

Северношотландските планини в не чак толкова съкрушително мъчение. Той беше с две години по-голям от нея – почти в дванайсети клас – и веднага ѝ се хареса.

Беше по-забавен от момчетата у дома. И по-умен. Успя да ѝ разкаже какви ли не неща за историята на района. Е, да, и баща ѝ издекламира почти същата информация, докато пътуваха насам, но с тази разлика, че Нейтън ѝ го обясни по начин, който не я изпълваше с желание да се самонарани. Той успя да го направи *интересно*.

Помисли си, че с радост би слушала как ѝ прочита целия учебник по математика.

Той живееше близо до Оксфорд, на по-малко от сто и петдесет километра от нея. Снощи се разбраха да се срещнат, като се приберат у дома, и обсъдиха подробностите в чата. Лоли часове наред лежа будна в спалния си чувал, заслушана в хъркането на родителите си от другата страна на брезента, който ги делеше, докато самата тя си разменяше съобщения и снимки с Нейтън.

Беше много вещиц в изпращането на анимирани картинки, а когато използва една от нейните снимки, за да сложи лицето ѝ върху тялото на привлекателна жена, която събира погледа на отминаващ мъж, тя усети как сърцето ѝ спира за няколко секунди.

Всъщност за миг даже се притесни, преди да си даде сметка, че не получава сърдечен удар, а в действителност това – точно *това* – навярно беше усещането да си влюбен.

– Напротив, влизаме. Но е леденостудено! – провикна се Нейтън, като потопи босото си ходило във водата и веднага го извади. Събу и другата си

обувка и гръпна чорапа си. – Хайде, побързай, преди да замръзна!

– Не го караш да звучи особено привлекателно – отбеляза Лоли, но притисна пръстите на едната си маратонка в задната част на другата и я изхлузи.

Камъните бяха кръгли и гладки и тя успя да се задържи боса на тях сравнително стабилно. Нейтън вече си беше свалил тениската и Лоли отдели един миг да погледа голото му тяло, донякъде възхитена, но по-скоро шокирана.

Това наистина ли се случваше? Тя хвърли един нервен поглед към къмпинга, все още в очакване да завари светлия лъч от челника на баща ѝ да се разхожда по водата. След като не го видя, не беше сигурна дали я обзе облекчение, или разочарование.

Нейтън покри зърната си с два пръста и взе да пърха с гългите си мигли. Лоли се разсмя въпреки притеснението си. Или пък точно заради него.

– Не се смей! Ще ме засрамиш – каза ѝ той.

Тя потисна кикота си и той забеляза несигурността, която замени усмивката на лицето ѝ.

– Добре ли си? – попита Нейтън, отпусна ръце до тялото си и посегна към тениската, която беше хвърлил на скалите. – Искаш ли да си я сложи пак?

Лоли се замисли за миг, после поклати глава. Пръстите ѝ докоснаха копчетата на ризата ѝ и тя започна да ги разкопчава с ръце, разтреперени от студа, притеснението и... още нещо. Може би нетърпение. Не разбираше точно какво е, но реши, че ѝ допада.

До голяма степен.

Ръцете ѝ настръхнаха, когато ги скръсти пред гърдите си, и ѝ се прииска да си беше донесла по-хубав сутиен на почивката или пък да изпълваше по-добре мози, с който разполагаше.

Нейтън обаче сякаш нямаше нищо против. Тя долови как гръхът му секва и се надяваше, че в мрака той няма да забележи колко се е изчервила.

– Еха – бе единственото, което промълви момчето, после се зае да разкопчава грънките си и с мъка да се измъква от тях.

След като успя да се освободи от панталона, го хвърли до тениската си и изпъна ръце настрани, сякаш се показваше като награда от някоя телевизионна викторина.

– Та-гаа!

Ухили ù се без грам от притеснението и срама, които изпитваше момчето. Белъото му беше достатъчно стегнато, за да разкрие издутинамата, която накара Лоли да изпита нотка на тревога.

Наистина ли щеше да го стори?

Нейтън забеляза накъде сочи погледът ù и се извърна неловко.

– Студено е, ясно? – усмихна се той. – Това ми е извинението и няма да се откажа от него. – Измести очи към краката ù. – Твой ред е – каза, сочейки кафявите ù спортни панталонки.

Тя продължаваше да държи ръцете си свити, обгърнала се в опит да спре треперенето. Устата ù пресъхна. Имаше чувството, че трябва да каже нещо, да му признае, че е било грешка, но думите не излизаха.

Какво ù ставаше? Та нали го харесваше. Ама много. А и той нея. Така че всичко беше наред, нали? Точно така трябваше да стане. По-добре тук с него, отколкото след шест месеца у дома на някой купон с човек, към когото не проявява интерес.

Нали?

Той се приближи, отклонявайки мислите ù. Топлината му я сгря. Направо я разтопи.

– Ей, няма нищо, всичко е наред – взе да я утешава Нейтън, като сложи ръце на раменете ѝ. Изглеждаше изключително спокоен и решителен на лунната светлина. Почти като ангел. Кожата му, за разлика от нейната, беше гладка и почти безупречна. Тя изпита желание да прокара ръка по тялото му, за да провери дали е истински.

– Само ще поплуваме и толкова – увери я той.

Гласът на Лоли прозвуча като поредица от хлипания.

– Така ли?

– Ако това искаш, тогава да – обеща Нейтън. – Няма да направя нищо, което ти е неприятно, ясно?

Лоли преглътна. И кимна.

– Ясно, значи. Добре. – Той се приведе по-близо, докато тя не усети дъха му по кожата си. – Вярваш ми, нали?

Тя потрепери, когато пръстите му се спуснаха нежно по ръцете ѝ. Едва не се сви, щом погъделичка ребрата ѝ, а дланите му докоснаха леко крайчеца на покритите ѝ гърди.

Той я целуна. Устните му бяха меки, но шокът от внезапния допир до нейните я удари като чук. Тя изпусна едно изненадано „оу“ в устата му, при което той се отдръпна, сбърчил озадачено чело.

– Извинявай – прошепна тя, поруменяла от срам. – Аз просто... Ти... Не очаквах.

Лоли се стегна и затвори очи, когато той я целуна повторно. Този път, за негово облекчение, тя успя да избегне всякакви неволни възклицания от изненада дори когато усети как езикът му си проправи път в устата ѝ.

Езикът му. Езикът му беше в устата ѝ.

Съвсем преднамерено.

Хубаво ли беше? Не беше сигурна. Като че ли. Не беше точно и *нехубаво*. Определено бе странно. Езикът му се гърчеше като червей, докосвайки нейния.

Прииска ѝ се да си беше измила зъбите, преди да гоЙде.

Дотолкова се беше съсредоточила върху въртенето на езика му и така се притесняваше за генталната си хигиена, че не забеляза как той ѝ разкопчава панталонките, докато не се свлякоха около глезените ѝ.

Вече я целуваше по врата – не толкова нежно, колкото по устните. Тя усети как ръцете му масажират задните ѝ части през тънкото памучно бельо.

Другата му ръка се лепна за крайчеца на сутиена ѝ, разкривайки гърдата ѝ за миг, след което я обхвана с пръсти и дланта му остана единственото, което я скриваше. Той изсумтя и се притисна към нея, а издутината в боксерките му ясно заявяваше присъствието си.

– Почакай – каза Лолу. – Престани.

Той се спря, колкото да прошепне „всичко е наред“ в ухото ѝ, след което махна ръката си от задника ѝ и я премести между гвама им. Тя усети как я притиска към корема ѝ, как пръстите му се плъзгат в бельото ѝ и налазват срамните ѝ косми.

– Не, казах да *престанеш* – запротестира тя по-натъртено, отколкото възнамеряваше. И все пак свърши работа.

Лолу се дръпна от Нейтън и забеляза лицето му да се изкривява от разочарование. Само миг по-късно той го замаскира с нещо по-мило и нежно.

– Какво има? – попита я той. – Какво става?

Лоли намести сутиена и вдигна панталонките си.

– Какво правиш? Хайде де – каза Нейтън. – Просто ще се позабавляваме.

– Не искам – отвърна тя, без да го поглежда. – Съжалявам.

– Какво? Защо не? Утре се прибирам – продължи той, неспособен да прикрие нетърпението в гласа си. – Това е единственият ни шанс.

Лоли си взе ризата и мушна едната си ръка в ръкава.

– Може да се срещнем, като се приберем. Да се поопознаем малко... Преди да... Сецаш се. Преди да правим нещо.

– Мамка му. Какво, ти да не си на *дванайсет*? – изсъска Нейтън и тонът му я зашлеви като плесница. – Живеем на сто и петдесет километра един от друг. Няма да се видим пак. Това тук е всичко.

– Но нали се разбрахме...

– Божичко, ти наистина ли си си мислела, че ще... какво? Станем гаджета? Ще имаме *връзка от разстояние*? – От презрението в гласа му бузите на Лоли пламнаха от срам. – Неприятно ми е да разбия илюзиите ти, но няма да се случи. Това е всичко. Единствената ми възможност. Сега или никога.

Лоли преглътна неудобството си и започна да си закопчава ризата. За нейна изненада, този път ръцете ѝ не трепереха. Никак даже.

– Значи никога – заяви тя.

Решителността в гласа ѝ я изненада. От изражението на Нейтън личеше, че и той е изненадан.

– Ей, почакай. Хайде де – поде той по-меко, като дойде съвсем до нея.

– Кълна се, че ако се приближиш до мен, ще те цапна по главата с някой камък – предупреди го Лоли.

– Добре, добре! Божичко – възкликна той, като пораженчески вдигна ръце. – Съжалявам. Наистина. Увлякох се. Прекалах. Просто... – посочи я той. – Ами погледни се. Толкова си красива.

Лоли мълчеше. Лекият ветреца, който идваше от водата, се заигра с косата ѝ.

– Естествено, че ще се видим, като се приберем. Ще дойда с влака – каза ѝ Нейтън. – Може да се опознаем, както предложи. Или пък ти може да гойдеш. Ще те запозная с приятелите си. Макар че всичките са задници. Май трябва да го знаеш.

– Какво, като теб ли?

– Още по-лоши – отвърна той. – Ако можеш да си представиш подобно нещо.

Лоли въздъхна. Вече трябва да си е тръгнала и много добре го знаеше, но въпреки това краката ѝ още не се бяха пъхнали обратно в маратонките.

– Просто ела да поплуваш и толкова. Само ще плуваме – замоли я Нейтън.

– Не, благодаря – отвърна тя, макар и не толкова убедително, колкото преди малко.

Нейтън пак влезе във водата. Отново се усмихваше, беше се върнал към обезоръжаването с чар.

– Ами ако Неси ме докопа? – попита той. – Нали няма да ме оставиш да се изправя сам пред голямото страшно чудовище?

Колкото и да я подрази, Лоли усети как се усмихва самодоволно, щом Нейтън се върна сред вълните, ококори очи и зяпна, образувайки три изненадани кръга.

– Мамка му! Студено е! Как може да е толкова с-студено?

– В Шотландия сме.

– Но е юли! – запротестира Нейтън, докато се потупваше по голите ръце.

– Но сме в *Шотландия* – повтори тя.

– Знам, но все пак... – продължи Нейтън през тракащите си зъби. Водата около него се разплиска, когато той направи още няколко леденостудени крачки. – Човек би решил, че може да е поне *мъничко*...

Той внезапно пропадна наголу и заразмахва ръце с изкривено от паника лице. Чу се вик, след това плисък.

И после тишина.

И после нищо.

– Много смешно – каза Лоли, загледана в мястото, където бе потънал.

Вълничките от изчезналото му тяло се разнесоха лениво по езерото, а лунната светлина танцуваше по накръснатата повърхност, докато съвсем не се успокои и заравни.

– Нейтън – извика тя колкото силно смееше. – Нейтън, не е забавно.

Лоли се приближи до водата, после извика стреснато, когато той изскочи на повърхността с окорени очи, дишайки учестено и неустово, и посегна към нея. Първоначално ѝ се стори, че се опитва да я изгърпа при него, но после видя страха, изписан на лицето му, както и паниката в движенията му.

– Какво? Какво има? – изкрещя тя, а гласът ѝ стана по-писклив, щом ужасът на Нейтън провокира същата реакция и у нея. – Какво има? Какво не е наред?

Залитайки нестабилно, Нейтън се добра до брега, като се изкачваше по скалите на четири крака, кашляше и едва си поемаше дъх. Лоли видя как един тъмен силует го следва по петите и също се измъква от водата. Момчето взе да рита, да пищи като ранено животно, но около крака му се беше увил

гълъг син филиз, който го свързваше с безформената маса.

Не, не безформена. Не точно.

Докато тъмните води се отгърпваха и лунната светлина хвърляше отблясъци по нещото, Лоли забеляза ръка и пръсти, извити нагоре като краката на умрял паяк.

Видя и останалата част на ръката, която изглеждаше синя и студена.

Видя и лице. И макар да нямаше очи, сякаш я зяпаше изпод дуплите на светлосин брезентов саван. Отчаяно. Умоляващо.

Обвиняващо.

Докато мрачната вода се плискаше в краката ѝ, а хладният вечерен въздух обгръщаше останалата част от тялото ѝ, Лоли започна да пици ли, пици.

Втора глава

Главен инспектор Джак Логан седеше в едно малко тясно кафене в Дъмбартън, обвинил в глани разочароващата си чаша кафе, и току вдигаше глава в редките моменти, когато входната врата се отвореше.

Не обичаше да чака. За времето, което бе прекарал в полицията, и особено през последните няколко години в отдел „Тежки престъпления“ бе станал известен с много неща. Но търпението не беше сред тях.

– Сигурен ли си, че не искаш меню, синко?

Логан вдигна поглед от изпразнената си на две трети чаша и видя собственичката на кафенето да му се усмихва. Изправена, тя не беше много по-висока от него в седнало положение. Големите ѝ квадратни очила увеличаваха очите ѝ до размерите на буболечка, докато тя го гледеше очаквателно, хванала в двете си ръце ламиниран лист с размер А4.

– Няма нужда, благодаря. Просто чакам някого.

– Така ли? – попита жената. В гласа ѝ се долавяше дрезгавината на дългогодишен страстен пушач. Поразително пожълтелите ѝ пръсти на фона на бялото меню също издаваха навика ѝ.

Тя погледна към вратата, а после и към часовника на стената.

– Просто скоро хората ще започнат да угват за обяд, синко. И става натоварено.

Логан хвърли поглед на десетината празни маси. Освен него единственият друг клиент беше една жена с бебе.

– Имате само още един клиент – отбеляза той.

– Двама – поправи го тя.

– Какво? Сукалчето? – попита Логан, сочейки с палец бебето, което жадно пиеше мляко от шишето си. – Той едва ли скоро ще си поръча сандвич с шунка и кашкавал, а?

– Тя – поясни собственичката. – Това е внучката ми.

– Значи даже не е истински клиент.

– Опитвам се да кажа, че масата ще ни трябва – вече хапливо заяви тя. – Не те гоня, синко. Но масата ни трябва. За хора, които ще ядат.

Логан въздъхна. През прозореца видя една жена със синьо яке, но тя отмина вратата, без да спира.

Не беше тя.

– Да, добре. Тогава най-добре да разгледам менюто – рече той и протегна ръка.

Собственичката се усмихна и кимна, а после му подаде ламинирания лист. Логан го взе и го остави наобратно върху масата, без дори да го погледне. Усмивката на старицата повехна.

– Няма ли да му хвърлиш едно око?

– Да, след малко – отвърна той. – По-късно.

Тя отвори уста да каже нещо, после пак я затвори, а нацупените ѝ сбръчкани устни издаваха неприязънта ѝ. Накрая се обърна и шумно започна да раздига мръсните чаши от съседната маса.

Вратата се отвори. Погледът на Логан се стрелна към нея, когато двама работници влязоха с вестници под мишница. Общински бачкатори, ако се съди по логото на светлоотразителните им жилетки. Петъчният обяд беше традиционното време за разпускане.

– Добре, бабче – рече по-възрастният, докато се настаняваха. – Две питки с наденица, когато можеш.

– Нямаш грижи, рожбо – заяви собственичката, като хвърли такъв поглед на Логан, който едновременно изразяваше: „Нали ти казах“ и „Най-добре да поръчаш нещо, и то бързичко“. – Ей сега ще ви ги донеса.

Логан я проследи с очи до задната врата на кафенето, позяпа преценяващо двамата работници и накрая пак погледна към вратата.

Продължаваше да чака.

Как мразеше да чака.

А най-много мразеше да чака нещо, за което по-дозираше, че няма да се случи.

Предположи, че няма да се случи, още преди четиресет и пет минути, когато тя закъсняваше само с двайсет минути. Сега, когато беше минал час от уговореното им време, вече до голяма степен беше убеден.

Щеше да ѝ даде още пет минути.

Най-много десет. Трафикът можеше да е натоварен. На идване колите по Ерскин Бридж се бяха наредили плътно една зад друга и макар тя да не пристигаше от същата посока, не беше сигурно дали не е попаднала в някое друго задръстване. Все пак беше туристическият сезон.

Той отпи от кафето си и се намръщи. Беше студено.

Не смееше да си поръча друго, без да си вземе и нещо за ядене. Не си струваше да се кара с дребното глаздоуско бабче, а и смяташе, че вече е изпробвал късмета си до краен предел.

Обърна менюто и тъкмо обмисляше сторноуейската кървавица с карамелизиран лук, когато телефонът му изпиука. Знаеше какво пише още преди да погледне.

„Закъснявам. Няма да успея. Сори.“

Прочете съобщението четири-пет пъти, преди да отговори.

„Днес заминавам на север. Не знам кога ще се връщам насам. Ще е хубаво да те видя.“

Изписа го, както си трябва. Не беше от тъпаците, които съкращават.

Прегледа съобщението си внимателно, после изтри последното изречение.

След това пак го написа и го изпрати.

Зачака, забил поглед в екрана.

Все така си чакаше, когато собственичката донесе питките на работниците и дойде до неговата маса.

– Готов ли си? – попита тя.

– Какво? – погледна я Логан.

Тя посочи менюто, което беше хванал между палеца и показалеца на лявата си ръка.

– Измисли ли какво да си поръчаш?

Логан погледна първо менюто, а после и телефона си. Екранът беше черен, от него не идваше никакъв звук.

– Само сметката, моля – рече накрая.

Старицата го погледна над очилата си.

– Какво става? Любимата ти е вързала тенекия?

– Дъщеря ми – поправи я Логан, като дръпна стола си назад и се изправи. – Но да. Нещо такова.

*

Логан отвори багажника на своя форд „Фокус“ и хвърли шлифера си върху чантите. Беше си купил три куфара, като реши, че ще му стигнат за всичко, което искаше да вземе със себе си. В крайна сметка напълни първия и втория до половината, а третия остави в склада заедно с кашоните, торбите и купчините вещи, които изнасяше от апартамента си през последните няколко уикенда.

Пак си провери телефона за всеки случай.

Нямаше нищо. Съвсем сериозно му беше вързала менекия.

Не че можеше да я вини. Бог му е свидетел, че той самият достатъчно често през годините бе причинявал същото на нея и майка ѝ.

Пхна телефона в джоба си, отвори шофьорската врата и постоя малко така, забил поглед в седалката, обмисляйки пътя, който го очакваше. И онзи, който вече беше извървял.

Изминаха четири месеца, откакто най-сетне успя да затвори досието със случая на Оуен Питри и да остави цялата история с *Господин Шепот* зад гърба си.

Или поне да се опита.

Ала в интерес на истината въобще не изпита удовлетворението от приключената работа, на което се надяваше. Даже точно обратното. Да, най-сетне разбра какво се е случило с първата жертва на Питри. Историята имаше някакъв завършек. Просто не беше такъв, какъвто си го беше представял.

Сега като се замислеше, почти би предпочел да не беше разбирал.

И все пак всичко приключи и докато седмиците се нижеха, Логан усещаше как Глазгоу все по-малко му се нрави. Беше израснал в града и бе прекарал по-голямата част от зрелия си живот тук, но все повече започваше да го чувства като галерия на най-големите си провали, изпълнена със следи от хората, които не бе успял да спаси, и със случаите, които така и не бе разрешил. Ненаказани убийства. Неотмъстени жертви.

Пространството беше изпълнено с онова, което бе изгубил, и нашарено с всички граници, които бе прекрачил, за да си свърши работата. Гробище от лоши спомени.

Изминаха почти шест седмици, откакто затвори досието на Питри и поиска да го преместят на север. Гозър – или комисар Гордън Макензи, ако се обръщаш към него, – естествено, възрази, а и заместник-началникът първоначално не искаше да чуе. Но Логан познаваше твърде добре кирливите им ризи и когато внимателно им припомни този факт, съпротивата им набързо се изпари.

Освен това главен инспектор Грант от години умоляваше за прехвърляне в Централна Шотландия, така че беше достатъчно лесно да се уреди директната размяна.

– Там ще е доста спокойно – отбеляза Гозър, когато Логан застана пред бюрото му навярно за последен път. – Ще се побъркаш.

– Спокойно ми звучи добре – отвърна му главният инспектор. – Ще поема риска.

Двамата се ръкуваха и Логан потегли, като се измъкна през задния изход, за да избегне усмивките, благопожеланията и потупванията по гърба от страна на колегите си. Не че не бяха свестни, но подобни неща никога не са му били по вкуса.

И сега, докато стоеше на паркинга на супермаркета, загледан в шофьорската седалка, кимна леко.

– Добре, значи – каза си. После се качи в колата, затвори вратата и запали двигателя.

Пътуваше едва от пет минути и още се намираше на пътя с две платна пред кризлото за Стърлинг, когато му звънна номер от Инвърнес.

– Главен инспектор Логан – каза той, след като натисна голямата зелена иконка на екрана.

– Джак. Бен се обажда. Пътуваш ли?

Логан отгавна се познаваше със старши инспектор Бен Форд и веднага разбра, че нещо не е наред.

– Сега тръгнах, защо?

– Ще се наложи да се отклониш лекичко на път за Инвърнес – заяви Бен, а гласът му отекна през озвучителната система на колата. – Хвани черния път към Форт Огъстъс. Във Фойърс има зона за къмпинг точно до езерото. Ще се видим там.

Логан хвърли един поглед на огледалото, премести се в дясната лента, изпреварвайки бавно движещия се трафик.

– Нещо е изникнало ли? – попита той.

– Да – отвърна Бен. Чу се леко сумтене, когато той всмука устната си и я отпусна. – И така може да се каже.